

Arrest

nr. 228 513 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 november 2015, verklaart er zich op 16 december 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. 184 905 van 30 maart 2017 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 24 juli 2017 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 19 september 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nr. 195 245 van 21 november 2017 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal d.d. 19 september 2017 verworpen.

1.5. Na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en in het kader van de Dublin-regeling naar België te zijn doorverwezen, verklaart verzoeker zich op 18 juli 2018 een derde maal vluchteling.

1.6. Op 18 oktober 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.7. Na het opnieuw indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en in het kader van de Dublin-regeling opnieuw naar België te zijn doorverwezen, verklaart verzoeker zich op 12 december 2018 een vierde maal vluchteling.

1.8. Op 14 maart 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 15 maart 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en een Pashtoun van etnische origine te zijn. U stelde in uw eerste verzoek om internationale bescherming geboren te zijn in het dorp Kuz Bahar, district Khogyani van de provincie Nangarhar. Uw vader is in 1392 (Gregoriaanse kalender: 2013) na bedreigingen van de taliban tijdens de ramadan om het leven gekomen door een bomaanslag die tegen hem was gericht. Na de dood van uw vader bent u gestopt met school en bent u ingetrokken bij uw oom langs moederskant in Jalalabad. Daar heeft u twee jaar gemeenschapsactiviteiten gedaan voor de organisatie 'Mosbat Badloon' (Positieve Verandering). Deze organisatie organiseert lessen, vreedevolle protesten en helpt mensen in nood. In 2015 werkte u in Jalalabad vijf maanden voor Mazal Radio als producer/presentator van een literair en een sociaal programma. Na de dood van uw vader ontving u bedreigingen van de taliban en Daesh. Na een interview dat u heeft gegeven aan Ariana TV twee à drie maanden voor uw vertrek, intensifieerden de bedreigingen. U achtte uw leven niet veilig en ontvluchtte Afghanistan. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u op 26 november 2015 aan in België waar u zich op 16 december 2015 een **eerste keer** vluchteling verklaarde. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, foto's, twee certificaten, vier appreciatiebrieven, een politieaangifte, twee dreigbrieven, twee badges en een USB-stick met videofragmenten neer.*

Op 5 december 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw beweerde profiel en de problemen die u zou hebben gehad ongeloofwaardig waren. Daarnaast werd geoordeeld dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) velde op 30 maart 2017 een arrest waarin ze de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende geen cassatieberoep in.

*Zonder België te hebben verlaten diende u op 24 juli 2017 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U verwees daarbij opnieuw naar de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag had uiteengezet. U voegde hieraan toe dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u en twintig dagen voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw ouderlijke woning binnenvielen. Uw moeder, die psychologische problemen heeft, heeft hen gezegd dat ze niet wist waar u was en dan zijn ze vertrokken. Uw advocaat stelde in een begeleidend schrijven dat uw moeder voor de nodige stukken diende te zorgen en u deze niet eerder kon bezorgen omdat zij in het hospitaal was opgenomen met mentale problemen. Uw advocaat stelde dat uw oom die bij de grenspolitie werkte gedwongen werd te stoppen met zijn werk daar hij door de taliban werd bedreigd. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een kopie van de taskara van uw vader, een origineel certificaat van een opleiding journalistiek, een originele bevestigingsbrief i.v.m. uw werk als journalist, een originele bevestigingsbrief van de organisatie Mosbat Badloon, een originele brief gericht aan het districtshoofd van het district Khogyani, een verzendingsdocument, een kopie van de taskara van uw maternale oom I. en een begeleidende brief van uw advocaat neer.*

Op 19 september 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U baseerde zich immers nog op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw eerste verzoek al naar voor had gebracht. Ook de documenten die u neerlegde deden niets af aan de eerdere vaststellingen en waren dus niet van dien aard dat ze de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Meer nog, de documenten bevestigden eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de RvV, hetwelk door de RvV werd verworpen op 21 november 2017.

U reisde hierna naar Frankrijk om er in januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar werd in juli 2018 vanwege de Dublin-regeling opnieuw naar België doorverwezen. U verklaarde zich hier op 18 juli 2018 een derde maal vluchteling. In het kader van dit **derde verzoek** om internationale bescherming verwijst u opnieuw naar de problemen die u tijdens uw vorige verzoeken al uiteen had gezet. De taliban zouden nog steeds naar u op zoek zijn. Verder verwijst u naar uw moeilijke situatie in België, waarvoor u de Belgische asielinstanties verantwoordelijk houdt. U legde geen documenten neer ter staving van dit derde verzoek.

Uw derde verzoek werd op 18 oktober 2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS daar het om een identiek asielerzoek ging. U legde geen nieuwe verklaringen noch nieuwe documenten neer ter staving van uw derde verzoek. U ging evenmin in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Hoewel u verklaarde België niet te hebben verlaten sinds uw vorige verzoek, blijkt uit uw vingerafdrukken dat u opnieuw naar Frankrijk ging om daar internationale bescherming aan te vragen. U zou Frankrijk illegaal zijn binnengereisd op 11 november 2018. Uw verzoek om internationale bescherming daar dateert van 4 december 2018. U werd echter vanwege de Dublin-regeling opnieuw naar België doorverwezen. Op 12 december 2018 deed u hier uw **vierde verzoek** om internationale bescherming. U verwijst opnieuw naar de asielmotieven die u reeds hebt uiteengezet tijdens uw vorige verzoeken. U voegt eraan toe dat uw broer S. in november 2018 in uw dorp gedood werd door waarschijnlijk de taliban omwille van u. Bovendien verklaart u dat u niet naar Nangarhar kan terugkeren omdat u daar geen huis heeft. Ter staving van uw vierde verzoek legt u een usb-stick neer met daarop video's van veiligheidsincidenten in Khogyani vanwaar u afkomstig beweert te zijn. Daarnaast legt u ook veertien nieuwsartikels neer over de veiligheidssituatie in Nangarhar.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, namelijk dat de taliban uw broer vermoord hebben omwille van uw persoonlijke problemen met hen, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 12.02.2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Uw persoonlijke problemen met de taliban zouden aan de basis liggen van de reden waarom uw broer vermoord werd in november 2018. Deze problemen werden echter reeds ongeloofwaardig verklaard door het CGVS waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de moord op uw broer omwille van uw problemen. Deze beoordeling werd vervolgens ook bevestigd door de RvV. Het gezag van gewijsde houdt in dat de betreffende beoordeling vaststaat daar die reeds bevestigd

werd door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van de genoemde asielmotieven vast. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u slechts vermoed dat de taliban hem vermoordden, u stelt louter dat vier gemaskerde mannen hem vermoordden in het dorp, u denkt dat het om taliban gaat (zie Verklaring Volgend verzoek punt 15). Tot slot is deze verklaring dat uw broer vermoord werd een blote bewering, u brengt hiervan geen enkel begin van bewijs aan.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk video's van veiligheidsincidenten in uw district Khogyani en nieuwsartikels over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de door u aangehaalde persoonlijke vrees voor terugkeer naar Afghanistan. Deze bewijsstukken geven louter informatie over de algemene situatie in uw regio.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uw eerste verzoek afgesloten werd met een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming waarbij werd vastgesteld dat u, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst, over een redelijk intern hervestigingssalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in Jalalabad, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, blijkt nog steeds dat een intern vluchtalternatief naar Jalalabad in uw hoofde redelijk is. Zoals reeds werd aangehaald woonde u minstens twee jaar in Jalalabad, een feit dat u voordien probeerde verborgen te houden. U verklaarde ook over een familiaal netwerk te beschikken in deze stad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Dat u heden verklaart over geen huis te beschikken in Nangarhar kan niet overtuigen daar u reeds hebt verklaard dat u een oom heeft in Jalalabad bij wie u heeft gewoond. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u in Frankrijk verklaarde geboren te zijn in Jalalabad in tegenstelling tot wat u in België verklaarde, namelijk dat u geboren bent in het district Khogyani waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk en bevestigt nogmaals het vermoeden dat u uw verblijfsduur in Jalalabad wilde minimaliseren, een gegeven dat de beoordeling van de redelijkheid van een vluchtalternatief naar Jalalabad in uw hoofde nog meer versterkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 11 september 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 25 februari 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019, het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 en de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Op 16 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Bij 's Raads arrest nr. 184 905 van 30 maart 2017 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde activiteiten bij een vereniging en voor een radiostation, aan de beweerde problemen die hij naar aanleiding van deze activiteiten zou hebben gekend en aan de authenticiteit van het beweerde interview dat hij aan een televisiestation zou hebben gegeven. Ook werd geen geloof gehecht aan de beweerde gerichte aanval op zijn vader. Verder werd vastgesteld dat verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Op 24 juli 2017 diende verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Hij volhardde in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en legde een aantal bijkomende documenten voor. Op 19 september 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nr. 195 245 van 21 november 2017 werd het beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal d.d. 19 september 2017 verworpen omdat verzoeker geen elementen had bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking zou komen.

Vervolgens diende verzoeker in januari 2018 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij in het kader van de Dublin-regeling in juli 2018 naar België werd teruggewezen, diende verzoeker op 18 juli 2018 een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Hij volhardde opnieuw in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en legde geen nieuwe documenten voor. Op 18 oktober 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), waartegen verzoeker geen beroep aantekende zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Vervolgens diende verzoeker op 4 december 2018 opnieuw in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij in het kader van de Dublin-regeling opnieuw naar België werd doorverwezen, dient hij op 12 december 2018 onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en voegt toe dat zijn broer in november 2018 werd gedood, waarschijnlijk door de taliban omwille van verzoekers problemen. Hij legt een USB-stick voor met videobeelden van veiligheidsincidenten in het district Khogyani en veertien persartikels over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Middels de bestreden beslissing neemt de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande dat (i) verzoekers voorgehouden problemen met de taliban/Daesh reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn broer in het kader van verzoekers problemen in november 2018 zou zijn gedood, temeer daar hij niet met zekerheid kan zeggen dat zijn broer door de taliban zou zijn gedood en het slechts een blote bewering betreft waaromtrent hij geen enkel begin van bewijs voorlegt; (ii) de video's en de persartikels slechts betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie en aldus geen verband houden met verzoekers persoonlijke problemen; en (iii) verzoeker evenmin enig element voorlegt dat een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming dat hij in de stad Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, temeer daar zijn bewering dat hij in de provincie Nangarhar niet over een huis beschikt, niet valt te rijmen met zijn verklaring dat hij er bij een oom heeft gewoond en daar hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk verklaarde dat hij in Jalalabad is geboren.

2.3.4. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.5. *In casu* beroept de commissaris-generaal zich op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet om onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker:

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en
- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.”

2.3.6. De Raad stelt vast dat hij in het arrest nr. 184 905 van 30 maart 2017 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen en dat verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. In het arrest nr. 195 245 van 21 november 2017 werd het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in het kader van verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming verworpen omdat verzoeker geen elementen bijbracht die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van de commissaris-generaal van 18 oktober 2018, waarin opnieuw werd geoordeeld dat verzoeker geen elementen bijbracht die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, tekende verzoeker geen beroep aan zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Er staan voor verzoeker geen rechtsmiddelen meer open tegen de hiervoor vermelde beslissingen in het kader van zijn drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift een verweer voert met betrekking tot de motieven opgenomen in deze voormelde beslissing, kan dergelijk verweer niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.7. Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze besluit dat verzoeker ook in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbracht die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, namelijk dat de taliban uw broer vermoord hebben omwille van uw persoonlijke problemen met hen, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 12.02.2019, vraag 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Uw persoonlijke problemen met de taliban zouden aan de basis liggen van de reden waarom uw broer vermoord werd in november 2018. Deze problemen werden echter reeds ongeloofwaardig verklaard door het CGVS waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de moord op uw broer omwille van uw problemen. Deze beoordeling werd vervolgens ook bevestigd door de RvV. Het gezag van gewijsde houdt in dat de betreffende beoordeling vaststaat daar die reeds bevestigd werd door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van de genoemde asielmotieven vast. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u slechts vermoed dat de taliban hem vermoordden, u stelt louter dat vier gemaskerde mannen hem vermoordden in het dorp, u denkt dat het om taliban gaat (zie Verklaring Volgend verzoek punt 15). Tot slot is deze verklaring dat uw broer vermoord werd een blote bewering, u brengt hiervan geen enkel begin van bewijs aan. Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk video's van veiligheidsincidenten in uw district Khogyani en nieuwsartikels over de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de door u aangehaalde persoonlijke vrees voor terugkeer naar Afghanistan. Deze bewijsstukken geven louter informatie over de algemene situatie in uw regio.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uw eerste verzoek afgesloten werd met een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming waarbij werd vastgesteld dat u, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst, over een redelijk intern hervestigingsalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3

van de Vreemdelingenwet beschikt in Jalalabad, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, blijkt nog steeds dat een intern vluchtalternatief naar Jalalabad in uw hoofde redelijk is. Zoals reeds werd aangehaald woonde u minstens twee jaar in Jalalabad, een feit dat u voordien probeerde verborgen te houden. U verklaarde ook over een familiaal netwerk te beschikken in deze stad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Dat u heden verklaart over geen huis te beschikken in Nangarhar kan niet overtuigen daar u reeds hebt verklaard dat u een oom heeft in Jalalabad bij wie u heeft gewoond. Bovendien blijkt uit uw dossier dat u in Frankrijk verklaarde geboren te zijn in Jalalabad in tegenstelling tot wat u in België verklaarde, namelijk dat u geboren bent in het district Khogyani waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk en bevestigt nogmaals het vermoeden dat u uw verblijfsduur in Jalalabad wilde minimaliseren, een gegeven dat de beoordeling van de redelijkheid van een vluchtalternatief naar Jalalabad in uw hoofde nog meer versterkt.”

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er geenszins in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering een ander licht te werpen.

Waar verzoeker stelt dat hij de moord op zijn broer in november 2018 aanbracht en aanvoert dat hij zich als asielzoeker in een zwakke positie bevindt om de door hem aangevoerde problemen te bewijzen, dient erop gewezen dat verzoeker deze beweerdde moord op zijn broer kadert binnen zijn vluchtrelaas zoals hij dit tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming aanvoerde maar waaromtrent reeds meermaals werd geoordeeld dat er geen geloof aan kan worden gehecht (zie *supra*). Het louter voortbouwen op een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid van dit relaas niet herstellen. Dit klemt des te meer daar verzoeker niet in staat blijkt om met zekerheid te zeggen of zijn broer al dan niet door de taliban werd gedood. Bovendien brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs bij ter staving van de (omstandigheden van de) dood van zijn broer. Waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens, dient erop gewezen dat deze rechtspraak betrekking heeft op het geval waar aan bepaalde door een asielzoeker voorgelegde documenten onvoldoende belang werd toegekend. *In casu* legt verzoeker evenwel geen enkel stuk neer ter staving van de (omstandigheden van de) dood van zijn broer. Een algemene verwijzing naar moeilijkheden in hoofde van asielzoekers om ontegensprekelijk bewijs (“*difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries*” (eigen onderlijning)) volstaat dan ook niet om een ander licht te werpen op de vaststelling dat de dood van verzoekers broer *in casu* slechts een blote bewering betreft.

Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd en zijn beperkte scholing, dient erop gewezen dat verzoeker intussen reeds lange tijd meerderjarig is en dat hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming nog verklaarde dat hij tot aan de dood van zijn vader naar school ging en dat hij een opleiding journalistiek volgde. Dit klemt des te meer daar uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoeker op 26 januari 2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, zodat dient te worden aangenomen dat verzoeker werd geboren tussen augustus 1995 en augustus 1997, terwijl hij in zijn verzoekschrift voorhoudt te zijn geboren in 1998. Hoe dan ook was verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan (september-oktober 2015) reeds meerderjarig. Waar verzoeker aanvoert dat hij een traumatiserende vlucht achter de rug heeft, dient vastgesteld dat hij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van een trauma.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangevoerde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn geboorteplaats, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud te confronteren met iedere tegenstrijdigheid die in de bestreden beslissing wordt aangevoerd. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft enkel betrekking op tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud zelf worden vastgesteld. Dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid betreffende zijn geboorteplaats werd geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, doet dan ook geen afbreuk aan het bestaan ervan en maakt deze tegenstrijdigheid niet ongedaan. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zelf terdege op de hoogte is van de verklaringen die hij zelf in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk heeft afgelegd. Deze verklaringen

blijken bovendien duidelijk uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat *in casu* door de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze werd bepaald of een terugkeerbesluit al dan niet leidt tot direct of indirect refoulement, dient erop gewezen dat in artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dienaangaande bepaalt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat in het advies aan de minister of zijn gemachtigde wel degelijk wordt verwezen naar *“de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier”*. Als dusdanig heeft de commissaris-generaal *in casu* wel degelijk voldaan aan de verplichting die hem door artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit een aantal rapporten (p. 11-16) en vervolgens aanvoert als volgt: *“Bovenstaande zijn recente bronnen die dateren van na de eerste beslissing van het CGVS, en moeten dus minstens mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de huidige asielaanvraag van verzoeker. Ze geven een objectief vaststelbare context aan zijn nieuwe elementen.”*, dient vastgesteld dat het geciteerde rapport van EASO dateert van november 2016 en dat niet kan worden vastgesteld van wanneer het geciteerde Ambtsbericht dateert maar dat het citaat uit dit Ambtsbericht geen informatie van na 2017 bevat. Als dusdanig dateert deze informatie van voor het indienen van verzoekers derde (volgend) verzoek om internationale bescherming op 18 juli 2018 en kan deze informatie bijgevolg evenmin worden beschouwd als een element dat in hoofde van verzoeker de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Evenmin doet deze informatie bovendien afbreuk aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en/of aan de redelijkheid van het in hoofde van verzoeker vastgestelde intern vestigingsalternatief in deze stad. Waar verzoeker daaromtrent beweert dat er in de bestreden beslissing zonder meer van wordt uitgegaan dat familieleden hem zouden kunnen helpen zonder dat dit effectief onderzocht werd, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij gedurende twee jaar bij zijn oom in Jalalabad woonde, zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in deze stad over een effectief netwerk beschikt dat hem kan ondersteunen. De Raad merkt bovendien op dat uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad heden nog steeds veilig en redelijk kan worden geacht.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende elementen opwerpt die niet in de bestreden beslissing aan bod komen. Zo stelt hij dat de commissaris-generaal hem zou verwijten dat hij te lang heeft gewacht om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl zulks nergens blijkt uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Hetzelfde geldt voor waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal in de onmogelijkheid is om verzoekers nood aan internationale bescherming te beoordelen omdat verzoeker *de facto* in gebreke blijft om een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel, zijn levensomstandigheden en zijn mogelijke status (nationaliteit) elders, alsook dat in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of verzoeker al dan niet over een intern vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“De wijze waarop de situatie van IDP's door verwerende partij wordt voorgesteld, kan geenszins gevolgd worden en gaat volledig in tegen hetgeen in het laatst ambtsbericht wordt geponereerd: [...]”*, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing nergens iets wordt vermeld over de situatie van IDP's. Deze elementen kunnen dan ook uiteraard allerminst een ander licht werpen op de motieven uit de bestreden beslissing. In zoverre deze elementen bedoeld zijn als kritiek op de motivering die in het kader van verzoekers voorgaande drie verzoeken om internationale bescherming werd gehanteerd, dient herhaald dat verzoeker niet middels onderhavig verzoekschrift rechtsmiddelen kan aanwenden tegen deze voorgaande beslissingen inzake zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming.

2.3.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op

grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER